

מסורת הש"ס

16) נמנו וגמרו. 17) ורבו האומרים אינה מקודשת ונטלו המועטים וזמרו בהם וגמרו לומר אינה מקודשת: עדיין היא מהלוקה. לא עמדו למנון ולא חזרו בו ר' יהודה: כוונתו דר' יוחנן מסתברא. דחזרו בו ר' יהודה: שאין חולקין מנחות כנגד זבחים. כפי דמיון לומר טול אתה מנחה ואני מזה ושוק או בשר טהול ואשם: כל מנחה. משמע שזמנחה עלמה יחלקו כל בני אהרן: יכול. לא הניח הכתוב אלא שלא יחלקו מנחות כנגד זבחים והדין נותן שהרי לא קמו בכל מקום מנחות חוץ וזבחים עני עופות מהם כהמה: יורד מניח עני עופות מהם כהמה: זבחים. היינו כהמה הטעונה זביחה כספין: אבל יחלקו מנחות. כנגד טהול העוף: שהרי קמו חספסין וזבחים. דכתיב צממאמא מקדש וזבחיית קול (ויקרא ה) ואם לא תשיג ידו לשתי תורים והביא את כרבתו אשר חטא עשירית האופה: וכל נעשה במרחשם לכל בני אהרן ספי. וכוונה קרלו ימירי זינהו דמלי למיכתב כל מנחה לכל בני אהרן תפיה למה ליה לפרוש כל מיני מנחות: ס"ל ועל מהכא וגו'. אם אינו ענין למנחות כנגד זבחים שאינן מנין תיבה ענין לזבחים ועופות: יכול. לא מיעט הכתוב אלא שלא יחלקו עופות כנגד זבחים והדין נותן שהעופות מעשיהן כיד מליקה כספין והזבחים מעשיהן ככלי כספין: מהכא ומרחשה. כלים היו נמקדש וכל המנחות הנקממות עמוקות: ומתוך שהיא רחבה ופכה הסגולה מתפשטת שכולו והאור שורף את שמה לפיכך מעשיהן קשים ומתחמת עמוקה ואין האור שורף את השמן לפי שנלמד עובדי החלות לפיכך מעשיהן קיני: אבל יחלקו מהכא כנגד מהכא. טול אתה חלקי צממאמא ראונו ואני אטול חלקך צממאמא שמעון: יכול לא יחלקו. קרבן כנגד חבירו בקדשי קדשים כמו מנחה אבל יחלקו קרבן כנגד חבירו בקדשים קלים דלית להו זכייה בגייהו ויכול למכור חלקו בקרבן זה כסבל זה: איש כאישו. למעוטי קטן: אפי' כעל מוס. שאף הם היו מתלועים בעינים ומפשיטים ומנתמים ושומטים: ספרא. תורת כהנים והא דתורת כהנים אימא אלמא לית בה דין שאר חלוקות צעילי דמיס ושמעין מינה דלאו ממונו הוא אלא

תורה אור הש"ס

- 1. וכל מנחה אשר תאפה חטור וכל נעשה במרחשתה ועל תחבת לבתך המקריב אתה לו חלקה. ויקרא ו ט
2. וכל מנחה בלולה בשמן חטור וכל נעשה אהרן תורה איש באוהו. ויקרא ו י
3. אם על תורה קריבו והקריב על זבח התודה חלות מצות בלולת בשמן וירקיע מנחה במשוחים בשמן וזולת שרבתת חלת בלולת בשמן. ויקרא ו יב
4. אלהו מלפני מיד רשע מנח מעיל חומץ. תהיה עז י
5. לפדו היטב דרוש משפטו אשרו קמיון שפטו ויטעו רבו אלמנה: שיעירו או יו מנח מעשר הארץ
6. ועל מעשר מפר העץ ל"י הוא קדש ל"י
7. כן תריסו גם אתם תרומת יי מבל תרומתו שיעירו או יו מנח בני ישראל ונתתם מנח בני תרומת יי לאהרן הכהן
8. מראשית ערבותכם נתנו ל"י תרומה לדרתיכם
9. כי יובל הוא קדש תורה לכם מן השדה תאכלו את תבואתה. ויקרא כה יב
10. קדש ישראל ל"י ראשית תבואתה כל אכלו איש אשר קדש תבא אלהים נאם: ירמיהו ב ג

האיש מקדש פרק שני קידושין

נג.

נמנו וגמרו. 16) נמנו וגמרו לומר אינה מקודשת: עדיין היא מהלוקה. לא עמדו למנון ולא חזרו בו ר' יהודה: כוונתו דר' יוחנן מסתברא. דחזרו בו ר' יהודה: שאין חולקין מנחות כנגד זבחים. כפי דמיון לומר טול אתה מנחה ואני מזה ושוק או בשר טהול ואשם: כל מנחה. משמע שזמנחה עלמה יחלקו כל בני אהרן: יכול. לא הניח הכתוב אלא שלא יחלקו מנחות כנגד זבחים והדין נותן שהרי לא קמו בכל מקום מנחות חוץ וזבחים עני עופות מהם כהמה: יורד מניח עני עופות מהם כהמה: זבחים. היינו כהמה הטעונה זביחה כספין: אבל יחלקו מנחות. כנגד טהול העוף: שהרי קמו חספסין וזבחים. דכתיב צממאמא מקדש וזבחיית קול (ויקרא ה) ואם לא תשיג ידו לשתי תורים והביא את כרבתו אשר חטא עשירית האופה: וכל נעשה במרחשם לכל בני אהרן ספי. וכוונה קרלו ימירי זינהו דמלי למיכתב כל מנחה לכל בני אהרן תפיה למה ליה לפרוש כל מיני מנחות: ס"ל ועל מהכא וגו'. אם אינו ענין למנחות כנגד זבחים שאינן מנין תיבה ענין לזבחים ועופות: יכול. לא מיעט הכתוב אלא שלא יחלקו עופות כנגד זבחים והדין נותן שהעופות מעשיהן כיד מליקה כספין והזבחים מעשיהן ככלי כספין: מהכא ומרחשה. כלים היו נמקדש וכל המנחות הנקממות עמוקות: ומתוך שהיא רחבה ופכה הסגולה מתפשטת שכולו והאור שורף את שמה לפיכך מעשיהן קשים ומתחמת עמוקה ואין האור שורף את השמן לפיכך מעשיהן קיני: אבל יחלקו מהכא כנגד מהכא. טול אתה חלקי צממאמא ראונו ואני אטול חלקך צממאמא שמעון: יכול לא יחלקו. קרבן כנגד חבירו בקדשי קדשים כמו מנחה אבל יחלקו קרבן כנגד חבירו בקדשים קלים דלית להו זכייה בגייהו ויכול למכור חלקו בקרבן זה כסבל זה: איש כאישו. למעוטי קטן: אפי' כעל מוס. שאף הם היו מתלועים בעינים ומפשיטים ומנתמים ושומטים: ספרא. תורת כהנים והא דתורת כהנים אימא אלמא לית בה דין שאר חלוקות צעילי דמיס ושמעין מינה דלאו ממונו הוא אלא

וסמך ליה אם ע"ה תורה. וא"ת והא מוקמינן לה כר' יהודה ור' יהודה לא דריש סמוכין אלא צממאמא כדליתא דריש זבמות (דף ד' ע"ב). וי"ל דלאו סמוכין ממש דריש אלא וי"ו מוסקף על ענין ראשון דכתיב (ויקרא ו) וזאת תורת זבחה השלמים (א):

איש חולק ואפי' בע"מ מוס. לאו מהכא נפקא אלא מקרא אחרתא דכתיב (ויקרא ו) כל זכר לרצות בעל מוס' ולא אלטרין להך דרשא דהכא אלא לומר לך שאין כהן קטן חולק ואפי' מס:

וקאמר דלית בה דין חלוקה כ"פ. פירוש שאינו יכול ליעול ממנו אחר של חבירו דמפרש כדכתיבא אבל אין לפרש אין דין חלוקה כלל אפי' מיניה וביה דהא אשכחן כהמה פוקח חלוקה גבי קדשים דמתן פוקח שאל שנתן דף קמ"א: מטילין חלשים בקדשים וצפ"ק דפסחים (דף ג' ע"ב) נמי הגיעני כפול וכיון דלית בה דין חלוקה אינו יכול לקדש בו אשה דהא כהא תלמי:

מאי חולקין חובטין. כלומר לעולם אין בו דין חלוקה ואי חולקין חלקו המגיע קאמר וכשאינו מגיע לו כי אם מעט מוטף חלק חבירו ואוכלו דקדמתי סיפא מעשה חבירו שחטף חלק חבירו ואי"ת כיון שדרכן למטוף אחי קרו להווא חמולן טפי מאחרים וי"ל לפי שחטף חלק הגרנגן כמותו אבל האחרים לא היו חוטפין אלא מהלק הלוטעין כשמוטפין ידיהם: ואיכו

על תורה כשם שאין חולקין בקדשי קדשים כך אין חולקים בקדשים קלים איש ז' איש חולק אפי' בעל מוס ואין הקטן חולק ואפי' הם סתם ספרא מני ר' יהודה והוא קאמר דלית בה דין חלוקה כלל ש"מ אמר רבא וכרב מי לא תניא והתניא הצנועים מושכין את ידיהם והגרנגנים חולקים מאי חולקים חוטפיהם כדקתני סיפא מעשה באהר שחטף חלקו חבירו ויהו קוראין אותו בו חמצן עד יום מותו אמר רבה בר רב שילא מאי קראה אלהי פלגני מיד רשע עבד מעול וחומץ רבה אמר מהכא למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ: מעשר שני בין בשוגג בין במזיד לא קידש דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר שוגג לא קידש מזיד קידש וכו': מנא הני מילי אמר רב אחא בריה דרבא משמיה דגמרא וכל מעשר הארץ מורע הארץ מפרו העין לה' הוא קדש לה' הוא ולא לקדש בו אשה הרי תרומת מעשר דכתיב כן תרמו גם אתם תרומת ה' ותנן והמקדש בתרומה מקודשת דלא כתיב ביה לה' והרי חלה דכתיב בה שתתנו לה' ותנן והמקדש בתרומות מקודשת דלא כתיב ביה קדש והרי שביעית דכתיב בה יובל הוא קדש תהיה לכם ותנן המקדש בפירות שביעית מקודשת דלא כתיב ביה לה' והרי תרומה דכתיב קדש ישראל לה' ראשית תבואתו ותנן המקדש בתרומה מקודשת ההוא בישראל כתיב ולא

משלחן גבוה הוא דחזו: הלוטעין מושכין ידיהם ממנו. גבי לחם הפנים תניא ארבעים שנה שמיש שמעון הדריק נשתלחה זרכה נלחם הפנים וכל כהן המגיע כזית יש אוכל ושנע יש אוכל ומומיר מכלן ואיך נשתלחה מארה נלחם הפנים וכל כהן המגיע כפול הלוטעין מושכין ידיהם ממנו דלא מהני להו מידי והגרנגנין חולקין. וקס"ד דהאי חולקין לאו ליעול חלקו המגיעו קאמר כיון דנשתלחה בו מאירה כפול למאי חזי אלא חולקין דרך עילוי מניח חלקו לחבירו ונטול כנגדו במקום אחר אלמא אית בהו דין חלוקה ועל כרחק הא ר' יהודה היא דאמר ממונו הוא. ומשני לעולם אין בו דין חלוקה ומאי חולקין חלקו המגיעו קאמר וכשאינו שיה לו חוטף חלק חבירו ואוכלו. והא דמתן במסכת סוכה (דף ט"ו ע"ב) הנוכחים חולקין בצפון חלקו המגיעו קאמר ועודו שהיתה זו ברכה: מאי קרא. דחמלן לשון חספין: אשרו חמוץ. ולא אשרו חמוץ לא גרסין הכא אלא כדכא קמא (דף ט"ו ע"ב) גבי מנין שחוקקין לתובע תחלה: משמיה דגמרא. כך נקבעה בגמרא ושגורה צפי בני צית המדרש: דלא כספי לה. למנח שמהא שלו אכל תרומת ה' שזוה עיליה הוא: והרי חלה כו' וסנן המקדש בתרומות. כל תרומות צממע וחלה נמי תרומה היא דכתיב (במדבר טו) מראשית ערבותיכם תתנו לה' תרומה: וסנן המקדש בפירות שביעית מקודשת. דקתני (לעיל דף ג') וכל שביעית היתה ואמרו חכמים אין אחיות מקודשות הא נכרות מקודשות: ההוא בישראל כתיב. והס קריס קדש לה': ולא

עין משפט
נר מצוה
קבג א מ"י פ"י תהיל
משפט הקרינת
הכס טו:
קבג ב מ"י ט"ז הל"ו
ופ"ו תהיל כ"ח
מקדש ה"י י"ז:

הנהרות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה נמנו וגמרו
עמדו למנון:

מוסף רש"י

שאין חולקין מנחות כנגד זבחים. על אחר הכסן למכור טול אלה זבחים ואין מנחות (מנחות ע"ב). לכל בני אהרן. משמע טול אלו מנחה (שם ט"ז). חבתי"י. על אלא יחלקו זה כנגד זה אלא כיון כולם יחלקו המנחות (מנחות ט"ז). שלא קמי. מנחות תחת זבחים, דמי שחטפין טולה או טהולת אין מנחת המנחות מנחה, אלא מנחת המנחות תוריס (שם חבתי"י). שאין מנחה מנחה אלא כלי דלית, מאחר של לא מנחה ידו וגי' עד וקח שמי מניס (מנחות ט"ז). שהרי קמו תחתיהן ברלות. מנחות קמו תחת עופות דכתיב ויקרא וס לא משיג ידו לשתי תורים (שם חבתי"י). שהמחייב קיני ואין לו יכול להביא מנחה (מנחות ט"ז). לכל בני אהרן תהיה. מלמא קרא קמי (שם חבתי"י). ת"ל על מהכא. מריבא דקרא דהא ממילא יענה דהתם כשאר מנחות ואם אינו ענין לה מניח לזבחים ועופות מעשיהם ביד. מעשיהם ביד. מליקה נלפנין. מעשיהם בכלי. כספין. חמולן חלקו לא יחלקו בקדש הקדשים. כיון טהול טהול ואשם כנגד אשם (שם חבתי"י). ולא מנחת מאפה כנגד מנחת הטלה. דלמא קדשי קדשים כן (מנחות ט"ז). אבל יחלקו בקדשים קלים. כיון שלמים כנגד זבחים (שם). שלמים כנגד קרא שלמים דהא לא גלי קרא אלא בני מנחה דקדשי קדשים היא (שם חבתי"י). וסמך ליה אם על תורה. דמקרא נרש לפניו וחיטוף קדשים קלים לקדשי קדשים למנחות לענין חלוקה (מנחות ט"ז). ואין קטן חולק. אלא ואלו חלקו אפי' (שם).

מוסף תוספות

א וגו' (ואם על תורה יקריבו חסין שוך. ועי' מהרש"ל).

תוס' ר"ה חוקן

דגמרא. כך נקבעה בבית המדרש ושגורה כפי החלטותיהם.